

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 616/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť D. V., S., zastúpenej advokátom JUDr. J. B., S., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 564/99 a jeho rozsudkom z 12. septembra 2008 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/207/2004 a sp. zn. 5 Co 41/2009 a jeho rozsudkom zo 16. júna 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. V. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2012 doručená sťažnosť D. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 564/99 a jeho rozsudkom z 12. septembra 2008 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/207/2004 a sp. zn. 5 Co 41/2009 a jeho rozsudkom zo 16. júna 2011.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že namietané konanie ako celok skončilo 23. septembra 2011, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 41/2009 zo 16. júna 2011.

Keďže sťažovateľka nebola spokojná s výsledkom súdneho konania, podala 1. septembra 2012 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý generálna prokuratúra prípisom č. k. VI/1 PZ 536/12-10 z 20. septembra 2012 odložila bez prijatia opatrenia.

Sťažovateľka s poukazom na uvedené v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/564/99 a postupom Krajského súdu v Košiciach vedenom pod sp. zn. 14 Co/207/04 a 5 Co/41/2009 o vydanie hnutelných vecí alebo zaplatenie sumy 114.000,- Sk porušené bolo.

Sťažovateľke priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 8.000,- Eur, ktoré sú Okresný súd v Spišskej Novej Vsi a Krajský súd v Košiciach spoločne a nerozdielne povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Základné právo sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/564/99 a postupom Krajského súdu v Košiciach vedenom pod sp. zn. 14 Co/207/04 a 5 Co/41/2009 o vydanie hnutelných vecí alebo zaplatenie sumy 114.000,- Sk porušené bolo.

Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach 5 Co/41/2009-289 z 16. 6. 2011 a Okresného súdu Spišská Nová Ves 6 C/564/99-252 z 12. 9. 2008 a vracia vec na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka sa taktiež domáha, aby jej ústavný súd priznal aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 564/99 a jeho rozsudkom z 12. septembra 2008

a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/207/2004 a sp. zn. 5 Co 41/2009 a jeho rozsudkom zo 16. júna 2011.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd zo sťažnosti a na okresnom súde zistil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 564/1999 rozhodol meritórne dvakrát, pričom proti obidvom rozsudkom bolo podané odvolanie.

O odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 30. apríla 2004 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 207/2004 z 25. októbra 2005, na základe ktorého bolo konanie vo vzťahu k žalovaným v III. a vo IV. rade právoplatne skončené 13. februára 2008.

O odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 12. septembra 2008 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 41/2009 zo 16. júna 2011, na základe ktorého bolo konanie aj vo vzťahu k žalovaným v I. a II. rade právoplatne skončené 23. septembra 2011, čím bolo právoplatne skončené aj celé namietané konanie.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka, aj keď to výslovne neuvádza, počíta začiatok plynutia lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od 27. septembra 2012, keď jej bol doručený prípis generálnej prokuratúry, ktorým bol odložený jej podnet na podanie mimoriadneho dovolania.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky [(ďalej len „generálny prokurátor“); § 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 282/2010).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP totiž neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť, či podá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž závislé na snahe sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale na naplnení skutočností uvedených v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 209/03, I. ÚS 233/03).

Na základe uvedeného ústavný súd vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 27. novembra 2012 a namietané konanie bolo právoplatne skončené už 23. septembra 2011, konštatoval, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí

lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2012